

”Aina muutaman minuutin välein [Joshua] juoksi ulos portille katso-
maan, olivatko he tulossa. Hän sanoi
tietävänsä, että he kyllä [tulisivat].

Ilta eteni, eikä Joshuan ystävä tullut,
mutta Joshua ei luopunut toivosta.
Uskollisesti hän kävi pääportilla tar-
kistamassa aina muutaman minuutin
välein. Oli aika aloittaa loppusiivous,
kun Joshua alkoi hypellä ja kiljähdellä:
'He ovat täällä! He ovat täällä!' Menin
katsomaan ja näin, miten koko perhe
lähestyi kirkkorakennusta. Joshua
juoksi tervehtimään heitä ja halasi
ystäväänsä. He tulivat kaikki sisään
ja näyttivät pitävän avoimien ovien
tilaisuudesta hyvin paljon. He ottivat
joitakin esitteitä ja viettivät paljon
aikaa tutustuen muutamiin uusiin ystä-
viin. Oli suurenmoista nähdä tämän
pienen pojan usko ja tietää, että myös
Alkeisyhdistyksen lapset voivat olla
lähetysaarnajia.”¹¹

Minun todistukseni on, että kun
työskentelemme yhdessä ja etsimme
sen yhden, kun kutsumme ja jat-
kamme ponnisteluja osoittaen uskoa ja
luottamusta, niin Herra on meille suo-
pea ja sadattuhannet Jumalan lapset
löytävät tarkoituksen ja rauhan Myö-
hempien Aikojen Pyhien Jeesuksen
Kristuksen Kirkossa. Siunatkoon Herra
meitä kaikkia pyrkimyksissämme
jouduttaa pelastuksen työtä. Tätä
rukoulen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen
nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 115:4.
2. *Saarnatkaa minun evankeliumiani –
lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 212.
3. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. 1.
4. Ap. t. 3:1–8, kursivointi lisätty.
5. ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*,
marraskuu 2013, s. 4.
6. Matt. 9:37–38.
7. OL 1:20.
8. OL 88:81.
9. OL 62:3.
10. OL 84:61.
11. Henkilökohtainen kirje, päivätty
10. maaliskuuta 2014.

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi”

*Kun me opimme uskomaan ja luottamaan Herraan
lujemmin, me voimme saada Hänen voimaansa, joka siunaa
meitä ja vapauttaa meidät.*

Harvoja tunteita voi verrata
niihin helliin tuntemuksiin,
jotka liittyvät lapsen saamiseen.
Mikään ei ole suloisempaa kuin saada
kallisarvoinen lapsi suoraan taivaasta.
Yksi veljistäni koki tämän tunnetilan
erityisen koskettavalla tavalla. Hänen
ensimmäinen pieni poikansa syntyi
keskosena ja painoi vain kilon ja 300
grammaa. Hunterin elämän ensimmäi-
set kaksi kuukautta kuuluivat vastasynty-
neiden teho-osastolla sairaalassa.
Nuo kuukaudet olivat herkkää aikaa
koko suvulle, kun toivoimme ja
anoimme Herralta apua.

Pieni Hunter oli aivan avuton. Hän
taisteli saadakseen voimia, joita eloon-
jääminen edellytti. Pojan pikkuruiseen
käteen tarttui usein rakastavan isän
vahva käsi kannustamaan haavoittu-
vaista pientä lastaan.

Ja niin on kaikkien Jumalan las-
ten kohdalla. Taivaallinen Isämme
ojentaa kätensä meille jokaiselle
äärettömässä rakkaudessaan. Hänellä
on valta kaikkeen, ja Hän haluaa
auttaa meitä oppimaan, kasvamaan
ja palaamaan luokseen. Tämä mää-
rittää Isämme tarkoituksen: ”ihmisen

kuolemattomuuden ja iankaikkisen
elämän toteuttaminen”¹.

Kun me opimme uskomaan ja
luottamaan Herraan lujemmin, me
voimme saada Hänen voimaansa, joka
siunaa meitä ja vapauttaa meidät.

Mormonin kirja punoo sivuilleen
tämän kauniin teeman Herran voi-
masta vapauttaa lapsensa. Nefi tuo
sen esiin kirjan aivan ensimmäisessä
luvussa. Jakeessa 20 sanotaan: ”Katso,
minä, Nefi, osoitan teille, että Herran
lempeät armoteot tulevat kaikkien
niiden osaksi, jotka hän on valinnut,
heidän uskonsa tähden, tehden heidät
voimallisiksi jopa niin, että heillä on
voimaa vapautua.”²

Monia vuosia sitten opin ymmärtä-
mään hyvin henkilökohtaisella tavalla
tässä jakeessa ilmaistut totuudet. Opin
tietämään, kuinka tavattoman lähellä
taivaallinen Isämme todella on ja
kuinka tavattoman paljon Hän haluaa
auttaa meitä.

Yhtenä iltana kun oli jo yö tulossa ja
olin ajelemassa lasteni kanssa, huoma-
sin pojan, joka käveli syrjäisellä tiellä.
Ohitettuamme hänet sain selkeän
tunteen, että minun pitäisi palata

auttamaan häntä. Mutta koska minua vaivasi se, että hän voisi pelästyä, kun tuntematon pysähtyi illalla autollaan hänen viereensä, jatkoin ajamista. Vahva tunne palasi, ja kuulin mielessäni sanat: ”Mene auttamaan sitä poikaa!”

Ajoin takaisin pojan luo ja kysyin: ”Tarvitsetko apua? Minulla oli tunne, että minun pitäisi auttaa sinua.”

Hän kääntyi meitä kohti ja kyyneleet poskille vierien sanoi: ”Auttaisitko? Minä olen rukoillut, että joku auttaisi minua.”

Hänen avunpyyntöönsä vastattiin innoituksella, jota minä sain. Tuo kokemus, jolloin sain Hengeltä niin selkeää ohjausta, jätti unohtumattoman jäljen, joka säilyy yhä sydämessäni.

Ja nyt 25 vuoden jälkeen ja lempeän armoteon ansiosta tapasin tämän pojan uudelleen vain muutama kuukausi sitten. Sain tietää, ettei tuo kokemus ollut pelkästään minun kertomukseni – se oli myös hänen. Deric Nance on nyt isä, jolla on oma perhe. Hänkään ei ole koskaan unohtanut tuota kokemusta. Se on osaltaan luonut perustan uskolle siitä, että Jumala kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Me kumpikin olemme sen avulla opettaneet lapsillemme, että Jumala pitää meistä huolen. Me emme ole yksin.

Tuona iltana Deric oli jäänyt koulun jälkeen erääseen toimintaan ja myöhästynyt viimeisestä bussista. Koska hän oli jo teini-ikäinen, hän oli varma siitä, että jaksaisi kävellä kotiin, joten hän lähti matkaan.

Puolitoista tuntia oli kulunut hänen kävellessään yksinäistä tietä. Koska hän oli yhä kilometrien päässä kotoa eikä näkyvissä ollut taloja, hän pelkäsi. Epätoivoissaan hän käveli hiekkakasan taakse, polvistui ja pyysi apua taivaalliselta Isältä. Vain minuutteja sen jälkeen kun Deric oli palannut tielle, minä pysähdyin tarjoamaan apua, jota hän oli rukoillut.

Ja nyt, näiden monien vuosien jälkeen, Deric muistelee: ”Herra oli tietoinen minusta – luisevasta, lyhytnäköisestä pojasta. Ja huolimatta kaikesta muusta, mitä maailmassa tapahtuu, Hän oli selvillä tilanteestani ja rakasti minua niin paljon, että lähetti apua. Herra on vastannut rukouksiini monta kertaa sen aution tienvarren jälkeen. Hänen vastauksensa eivät ole aina välittömiä eivätkä selkeitä, mutta se, että Hän on tietoinen minusta, on aivan yhtä ilmeistä tänään kuin se oli sinä yksinäisenä iltana. Milloin vain elämän synkät varjot peittävät maailmani, tiedän, että Hänellä on aina

suunnitelma, jolla Hän huolehtii minut taas turvallisesti kotiin.”

Kuten Deric sanoi, ei jokaiseen rukoukseen vastata niin nopeasti. Mutta Isämme todella tuntee meidät ja kuulee sydämemme pyynnöt. Hän tekee ihmeitään yksi rukous kerrallaan, yksi ihminen kerrallaan.

Me voimme luottaa siihen, että Hän auttaa meitä, ei välttämättä sillä tavalla kuin me haluamme, vaan tavalla, joka auttaa meitä parhaiten kehittymään. Tahtomme alistaminen Hänen tahtoonsa voi olla vaikeaa, mutta se on välttämätöntä, jotta meistä tulisi Hänen kaltaisiaan ja me kokisimme sitä rauhaa, jota Hän tarjoaa meille.

Me voimme oppia kokemaan sen, mitä C. S. Lewis kuvasi näin: ”Rukoilen, koska en pysty auttamaan itseäni. – Rukoilen, koska tarve tulvii minusta alati, valveilla ollessani ja nukkuessani. Se ei muuta Jumalaa. Se muuttaa minua.”³

Pyhissä kirjoituksissa on monia kertomuksia ihmisistä, jotka ovat luottaneet Herraan ja joita Hän on auttanut ja jotka Hän on vapauttanut. Ajatelkaa nuorta Daavidia, joka vältti varman kuoleman mahtavan Goljatin käsissä luottamalla Herraan. Miettikää Nefiä, jonka pyynnöt Jumalalle uskossa vapauttivat hänet hänen veljiensä käsistä, kun he yrittivät ottaa hänet hengiltä. Muistakaa nuorta Joseph Smithiä, joka rukoillen etsi Herralta apua. Hän vapautui pimeyden voimasta ja sai ihmeellisen vastauksen. Kukin kohtasi todellisia ja vaikeita haasteita. Kukin toimi uskossa ja luotti Herraan. Kukin sai Häneltä apua. Ja Jumalan voima ja rakkaus ilmenevät yhä meidänkin aikamme Hänen lastensa elämässä.

Olen nähnyt sen äskettäin uskoa täynnä olevien pyhien elämässä Zimbabwe ja Botswana. Eräässä pienessä seurakunnassa pidetyssä paasto- ja todistuskokouksessa

monien lausumat todistukset – niin lasten, nuorten kuin aikuistenkin – tekivät minut nöyräksi ja innoittivat minua. Jokainen ilmaisi vaikuttavalla tavalla uskonsa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Vaikka heillä on haasteita ja vaikka olosuhteet, joissa he elävät, ovat vaikeat, he elävät jokaisen päivän luottamalla Jumalaan. He ovat nähneet Herran käden elämässään ja kertoivat siitä usein sanomalla: ”Minä olen todella kiitollinen Jumalalle.”

Muutama vuosi sitten eräs uskollinen perhe oli seurakuntamme jäsenille esimerkkinä tuosta samasta luottamuksesta Herraan. Arn ja Venita Gatrell elivät onnellista elämää, kun Arnilla todettiin aggressiivinen syöpä. Ennuste oli musertava – hänellä oli vain muutama viikko elinaikaa. Perhe halusi olla yhdessä vielä viimeisen kerran. Niinpä kaikki lapset kokoontuivat yhteen, jotkut saapuivat kaukaakin. Heillä oli vain kaksi kallisarvoista vuorokautta olla yhdessä. Gatrellit valitsivat huolella sen, millä oli heille eniten merkitystä – perheen valokuvauksen, perheen päivällisen ja istunnon Suolajärven temppelissä. Venita sanoi: ”Kun kävelimme ulos temppelin ovista, se oli viimeinen kerta, jolloin olisimme yhdessä tässä elämässä.”

Mutta he lähtivät varmoina siitä, että heitä varten on suunniteltu paljon enemmän kuin vain tämä elämä. Pyhien temppeliliittojen ansiosta heillä on toivo Jumalan lupauksiin. He voivat olla yhdessä ikuisesti.

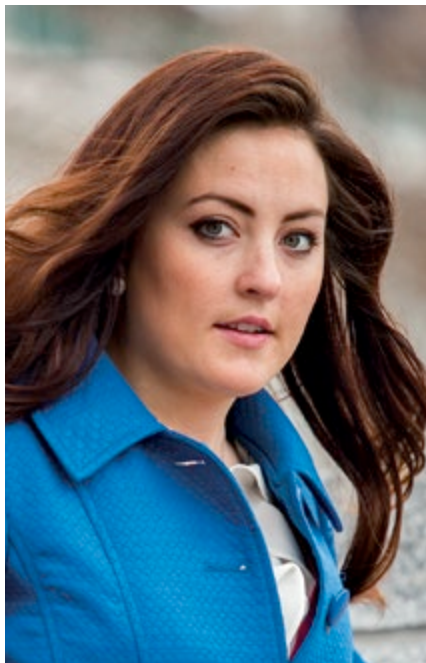
Seuraavat kaksi kuukautta olivat täynnä lukemattomia siunauksia. Arnin ja Venitan usko ja luottamus Herraan vahvistuivat, kuten Venitan sanat osoittavat: ”Minua kannettiin. Opin, että sekasorron keskellä voi tuntea rauhaa. Tiesin, että Herra piti meistä huolta. Jos luottaa Herraan, voi todella voittaa minkä tahansa elämän haasteista.”

Yksi heidän tyttäristään lisäsi: ”Seurasimme vanhempiamme ja näimme

heidän esimerkkinsä. Näimme heidän uskonsa ja sen, kuinka he selviytyivät siitä. En olisi koskaan pyytänyt tätä koettelemusta, mutta en koskaan antaisi sitä poiskaan. Olimme Jumalan rakkauden ympäröimiä.”

Tietenkään Arnin poismeno ei ollut se tulos, jota Gatrellit olivat toivoneet. Mutta heidän kriisinsä ei ollut uskon kriisi. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ei ole luettelo hoidettavista tehtävistä vaan ennemminkin jotakin, mikä elää sydämessämme. Evankeliumi ”ei ole painolasti. Se on siivet.”⁴ Se kantaa meitä. Se kantoi Gatrelleja. He tunsivat rauhaa myrskyn keskellä. He pitivät tiukasti kiinni toisistaan ja

temppeliliitoista, jotka he olivat tehneet ja pitäneet. He kehittyivät kyvyssään turvata Herraan, ja heidän uskonsa Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovittavaan voimaansa vahvisti heitä.

Olimmepa opetuslapseuden polulla missä tahansa, olivatpa huolestuneita ja haasteemme mitä tahansa, niin me emme ole yksin. Teitä ei ole unohdettu. Dericin, Afrikan pyhien ja Gatrellin perheen tavoin me voimme päättää hädässämme tarttua Jumalan kätehen. Me voimme kohdata haasteemme rukoillen ja luottaen Herraan. Ja siinä samalla meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan.

Herra sanoo meille jokaiselle: ”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi. Älä arkana pälyile ympärillesi – minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vakaalla, lujalla kädelläni.”⁵

Lausun nöyrän mutta varman todistukseni, että Jumala, meidän Isämme, tuntee meidät henkilökohtaisesti ja ojentaa kätensä auttaakseen meitä. Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen avulla me voimme voittaa tämän maailman haasteet ja päästä turvallisesti kotiin. Rukoilen, että meillä olisi uskoa luottaa Häneen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:39.
2. 1. Nefi 1:20.
3. Puhuen C. S. Lewisin hahmon äänellä, kuten kuvattu julkaisussa William Nicholson, *Shadowlands*, 1989, s. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character*, 1923, s. 88.
5. Jes. 41:10.